

At leve i nuet er livets teknik -
og alle folk gør deres bedste,
men halvdelen vælger det nu,
som gik,
og halvdelen vælger det næste.
Piet Hein

Jeget og "Det evige Nu"

Per Bruus-Jensen

Som enhver kan konstatere, finder al livsoplevelse sted i det, vi kalder Nu'et. Vi ser, hører, lugter, smager, føler, tænker og planlægger samt alt muligt andet i Nu'et, men hvad er dette Nu egentlig for noget ...?

Umiddelbart opfatter vi Nu'et som noget, der har med fænomenet **tid** at gøre, nemlig på den måde, at det udgør mødestedet og skæringspunktet mellem fortid og fremtid og således repræsenterer indbegrebet af nutid. Men medens de to førstnævnte former for tid (fortid og fremtid) kan tilskrives en vis udstrækning (i vores bevidsthed), er Nu'et totalt blottet for udstrækning; det har ikke i mindste måde del i hverken fortiden eller fremtiden, men repræsenterer udtrykkeligt 'stedet', hvor sidstnævnte via fænomenet *oplevelse* momentant og helt aktuelt glider over i førstnævnte. Hvad er det, der foregår ...? Hvad er i det hele taget Nu'et for noget ...?

Som udgangspunkt for et svar på dette kan det noteres, at Nu'et først og fremmest er noget, der opleves, hvilket igen vil sige, at det er en 'ting' med *subjektiv* status og dermed en 'ting', der relaterer sig til fænomenet "en oplever" – et subjekt. Nemlig det subjekt, vi alle hver især har indtryk af som vort Jeg (Jeget oplever Nu'et, og gør det ydermere *i* Nu'et). Og dette er på ingen måde tilfældigt, **idet Nu'et iflg. Martinus i virkeligheden er Jegets eget konstante ur-indtryk eller 'ur-syn' af sig selv i rollen som princippet "oplever"**. Et indtryk, der konstant formidles af dets skabe-/oplevelsesevne. Og da Jeget som sådant for den kosmiske bevidsthed er evigt og uendeligt og dermed uden for tid og rum, præges dets ur-indtryk af sig selv i overensstemmelse hermed. Nemlig på den måde, at Nu'et ikke alene konstant og statisk opleves som ét og det samme, men også som totalt blottet for udstrækning i nogen som helst forstand. Det er ikke så og så langt, eller så og så kort (gjort op i tid); i stedet optræder det som dét knivskarpe fokus- og skæringspunkt, hvor fremtid via løbende

livsoplevelse glider over i fortid. Eller sagt anderledes: Nu'et fungerer uafbrudt som den momentane scene af tomhed og stilhed, hvorpå alt andet tilhørende livsoplevelsens fænomenverden udspilles for Jeget og herved på den ene side beriger Nu'et med stadig skiftende kolorit (herunder forestillingen om tid), og på den anden side samtidigt tilfører Jeget voksende selvforståelse; dvs. Ego-bevidsthed. I det mindste for menneskets vedkommende.

Men hvad er så Jeget for noget ...?

Iflg. Martinus repræsenterer Jeget livets første og højeste kosmiske funktionsprincip, idet det i praksis spiller rollen som princippet skaber/oplever. Dvs. rollen som første årsag til fænomenet skabelse og i samme forbindelse via såkaldt livsoplevelse rollen som ultimativt vidne til skabelsens resultat.

Rent *rollemæssigt* er Jeget altså den instans eller faktor i det levende væsen, hvorfra initiativerne til skabelse udgår, og hvortil indtrykkene af den samme skabelse med samt dens resultater indgår. Men hvordan bærer Jeget sig i praksis ad med at udfylde denne rolle; hvad er det i sig selv for noget ...?

Mht. den sidste del af dette spørgsmål er svaret som allerede indledningsvis oplyst, at Jeget er et kosmisk funktionsprincip; dvs. et universelt eller arketypisk Noget, der – drevet af et evigt *ur-begær* – spontant varetager en ganske bestemt principiel funktion. Nemlig på den ene side at virke som initiativtager og dermed initial årsag til skabelse, og på den anden side via såkaldt oplevelse at tjene som vidne til såvel den eksekverede skabelse som dens løbende strøm af resultater.

Men igen: hvordan bærer Jeget sig ad med i praksis at udfylde denne krævende rolle; hvad er Jeget for noget rent substantielt ...?

Hertil svarer Martinus overraskende, at Jeget som sådant er noget rent immaterielt, og at det i pagt hermed som funktionsprincip betragtet kun kan løse sin særlige opgave gennem dette evigt at befinde sig i komplementært samspil med et andet kosmisk funktionsprincip. Nemlig det funktionsprincip, der i forhold til Jeget spiller rollen som netop skabe- og oplevelsesevne for det, og det så effektivt, at det pågældende samspil både objektivt og subjektivt har hele den såkaldte materielle verden og virkelighed til følge med samtlige dens stoffer, processer, energier og kræfter.

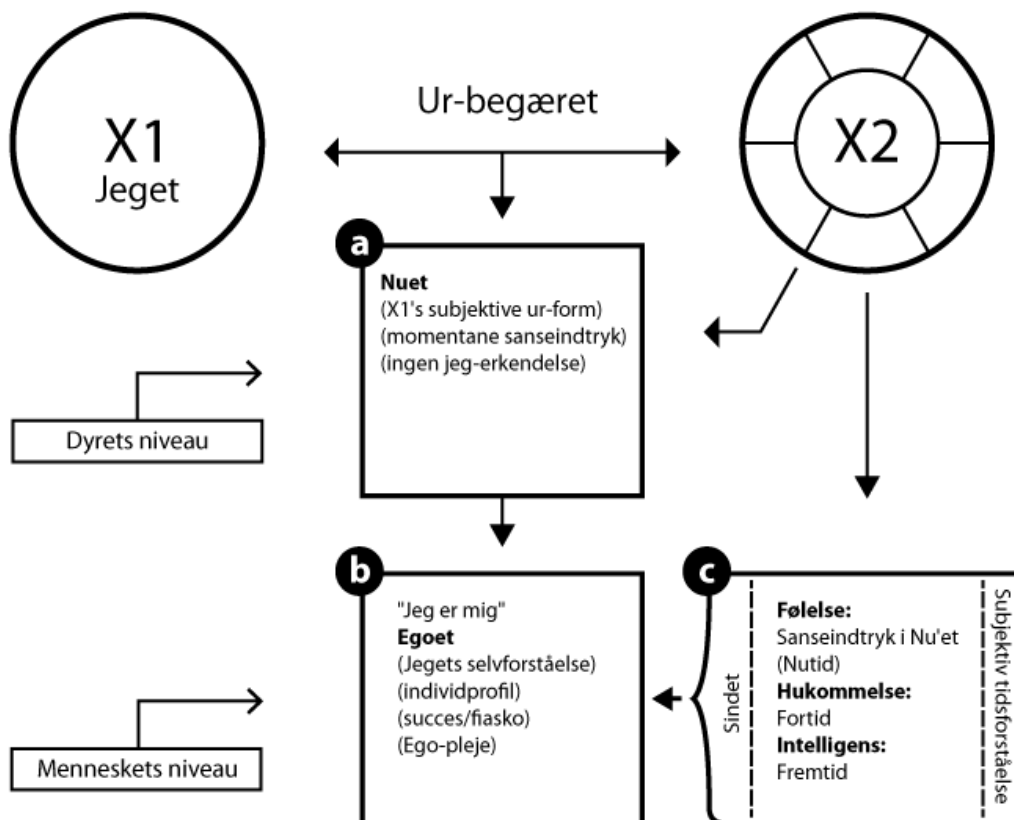
Imidlertid rejser dette uundgåeligt spørgsmålet, hvordan det immaterielle Jeg kan øve styrende indflydelse på den omtalte skabe- og oplevelsessevne i betragtning af, at denne som ansvarlig for bl.a. den materielle verden og virkeligheds eksistens tydeligt nok selv må have status som noget materielt ...? Hvordan er et sådant styrende samspil mellem det materielle og det immaterielle overhovedet muligt ...?

Det er det på den måde – oplyser Martinus uventet for de fleste – at skabe- og oplevelsessevnen bag om sit tilsyneladende materielle image rent faktisk er lige så immateriel som det Jeg, den har til opgave at tjene. Det er den på den måde, at alt det materielle ved roden er et spørgsmål om ENERGI, og hvor det samtidig gælder, at energi for den kosmiske bevidsthed ikke er noget materielt, men derimod noget immaterielt (læs åndeligt), der er forlenet med evnen til at simulere det materielle på utallige måder. I utallige skabte former og skikkelser – biologiske livsformer inklusive.

Jeget plus dets skabe- og oplevelsessevne er altså ved roden gjort af ét og det samme immaterielle 'ur-stof'/"X" og formår på dette grundlag funktionsmæssigt at samarbejde og supplere hinanden på en hensigtsmæssig måde i den forstand, at Jeget/X₁ via sin funktionelle status og det hermed forbundne herredømme over skabe- og oplevelsessevnen/X₂ bliver i stand til ikke alene at sikre sig et 'nøgent' indtryk af sig selv som et evigt Nu, men også at supplere dette elementære indtryk med utallige skabte tillægseffekter – altså kolorit i form af mangeartet livsoplevelse. Ja dette i en sådan grad, at eksistensen ikke alene får obligatorisk værdi for Jeget, men i pagt med dets immaterielle uforgængelighed og udødelighed simpelthen engagerer, fascinerer, henfører og tryllebinder det fra evighed til evighed ...

PS!

Som efterbemærkning skal det for en ordens skyld nævnes, at der med afsæt i Martinus' kosmologi består en mulighed for bevidst at fremkalde oplevelsen og erkendelsen af det evige Nu i dets initiale, nøgne renkultur eller ur-form – en mulighed, der fuldstændigt risikofrit er tilgængelig for praktisk taget alle, som seriøst og alvorligt ønsker at udnytte den. Metoden er beskrevet i en tidligere artikel; *Jeget, Egoet og Sindet – En vej til mental suverænitæt*.

Rentegning og digitalisering af diagram: Linus Larsson

Diagramforklaring

Diagrammet viser i overblik de komponenter, der i fællesskab ligger til grund for Jegets oplevelse af et evigt Nu og i fortsættelse af dette fænomenet tid.

De to cirkelfigurer øverst i diagrammet henfører til Jeget/X1 og dets skabe- og oplevelsessevne/X2.

I virkeligheden er de to X'er ikke adskilt fra hinanden, men danner i fællesskab et to-enigt funktionskompleks, der drevet af Jegets ur-begær eksekverer den dynamik, som lader Jeget opleve og erkende sig selv og dermed skænker det subjektiv status. I første instans som et evigt Nu, og i fortsættelse af dette som en 'kolorering' af Nu'et, kendt som *'livets oplevelse'* i en mangfoldighed af former. Former, der foruden bevægelse bl.a. inkluderer fænomenet tid som både nutid, fortid og fremtid.

Mht. alt dette befinder Jeget/X1 sig definitivt i gæld til sin skabe- og oplevelsessevne/X2, der med sin rådighed over 7 grundenergier tilvejebringer livsoplevelse på forskellige niveauer. Af disse niveauer skal her specielt fokuseres på henholdsvis dyrets og det jordiske menneskes tilstand, vist som henholdsvis kasse **a** og kasse **b**.

Vedr. kasse a: Her ses dyrets situation i forhold til begrebet tid, kendetegnet ved at dyret i medfør af minimal intelligens ikke er sig hverken Nu'et eller sit Jeg bevidst, men blot spontant og ureflekteret oplever livet som momentane sanseindtryk, der

refererer til en ydre fænomenverden og følgelig heller ikke omfatter forestillinger om hverken nutid, fortid eller fremtid.

Vedr. kasse b: Her ses det jordiske menneskes situation, der udmærker sig ved, at mennesket takket være et vist mål af intelligens er blevet bevidst i sig selv som et individ, der ikke alene er udrustet med et personligt Jeg, men også ser dette Jeg som genstand for løbende livsoplevelse i Nu'et. En livsoplevelse, der via hukommelse tilmed kan genfremkalde i Nu'et og dermed henføre til en såkaldt *fortid*, samtidig med at det på dette erfaringsgrundlag via sin intelligens også kan forudse kommende livsoplevelse med reference til en ligeledes såkaldt *fremtid*.

Vedr. kasse c: Iflg. Martinus er hele Jegets subjektive tidsforståelse med dens udgangspunkt i Nu'et en frugt af dets skabe- og oplevelsesevne/X2, og sammen med al anden dagsbevidst livsoplevelse repræsenterer denne frugt det træk hos mennesket, vi kalder *sindet*, og som er skueplads for hele dets såkaldte indre liv. Et liv, der også – og ikke mindst – omfatter pleje af Egoet. Altså pleje af Jegets selvopfattelse eller *image* til enhver tid ...

Om tidens landskab

v/ Per Bruus-Jensen

Videbæk 01.04. 2011

Vågnede i dag med følgende drøm i bevidstheden – her udtrykt i klodsede og utilstrækkelige sætninger:

Selve drømmen:

Jeg så et rumligt landskab overlejret af et tidslandskab, der i Nu'et viste det rumlige landskab i både fortid, nutid og fremtid. Og vel at mærke dynamisk i den forstand, at fremtiden i pagt med bl.a. de levende væseners mere eller mindre frie viljeføring hele tiden blev ajourført og opdateret af såvel det, som aktuelt skete i Nu'et, som det, der var sket i fortiden ...

Medfølgende erkendelsesgevinst

Det, vi kalder 'tiden', er i princippet et dynamisk, tredimensionalt landskab i rummet; et landskab, vi som et menneskeligt vilkår successivt oplevet i Nu'et.

Tiden er rummets tredimensionale historie i fortid, nutid og fremtid set under ét, således at tid og rum i virkeligheden er to forskellige sider af den samme seksdimensionale (rum: længde, højde, dybde; tid: nutid, fortid, fremtid) 'mønt'.

Denne 'historie' udtrykker konstant Guds vilje og planer med sig selv.

Menneskets forhold til 'tidens landskab' er som en myres forhold til et maleri, den kravler hen over.

– eller rettere: som en myres forhold til et dynamisk fjernsynsbillede, den kravler hen over.

I samme forbindelse er prækognition et spørgsmål om et højere udsigtspunkt over tidens landskab end det, som de menneskelige sanser og det menneske-lige intellekt repræsenterer.

Hele universet er i virkeligheden et holografisk 'fjernsynsbillede', der til stadighed opdateres i Nu'et.

Hvis Gud slukkede for 'strømmen' til universet, ville universet forsvinde lige så hurtigt, som når man slukker for fjernsynet i sin stue, og højst efterlade sig en kort efterglød...

Konklusion

Tiden er ikke noget, der går som et ur, men er derimod et udbredt landskab, der foruden nutid også omfatter både fortid og fremtid, og som endvidere konstant opdateres i Nu'et og derved til stadighed fornyes og forandres mht. den dimension, vi kalder fremtiden. En dimension, som højere sanse- og bevidsthedstilstande mere eller mindre momentant giver indblik i.

Fremtidsdelen af tidslandskabet kan udtrykkes som en projektion af de *fakta*-potentialer, der i konsekvens af den stadige opdatering løbende knytter sig til nutids- og fortidsdelen af det samme landskab.

Da tidslandskabet uløseligt er forbundet med den tredimensionelle rumfaktor, og en sådan ikke findes på det parafysiske/åndelige plan, befinder samme plan sig pr. definition uden for tid og rum i 'form' af et uendeligt, immaterielt verdensdyb. Alt må her til stadighed skabes i Nu'et for at få eksistens ...